
YUMI
A MALÍŘ
NOČNÍCH MŮR
BRANDON
SANDERSON
ILUSTRACE ALIZA CHEN

Yumi
a malíř nočních můr

Vyšlo také v tištěné verzi

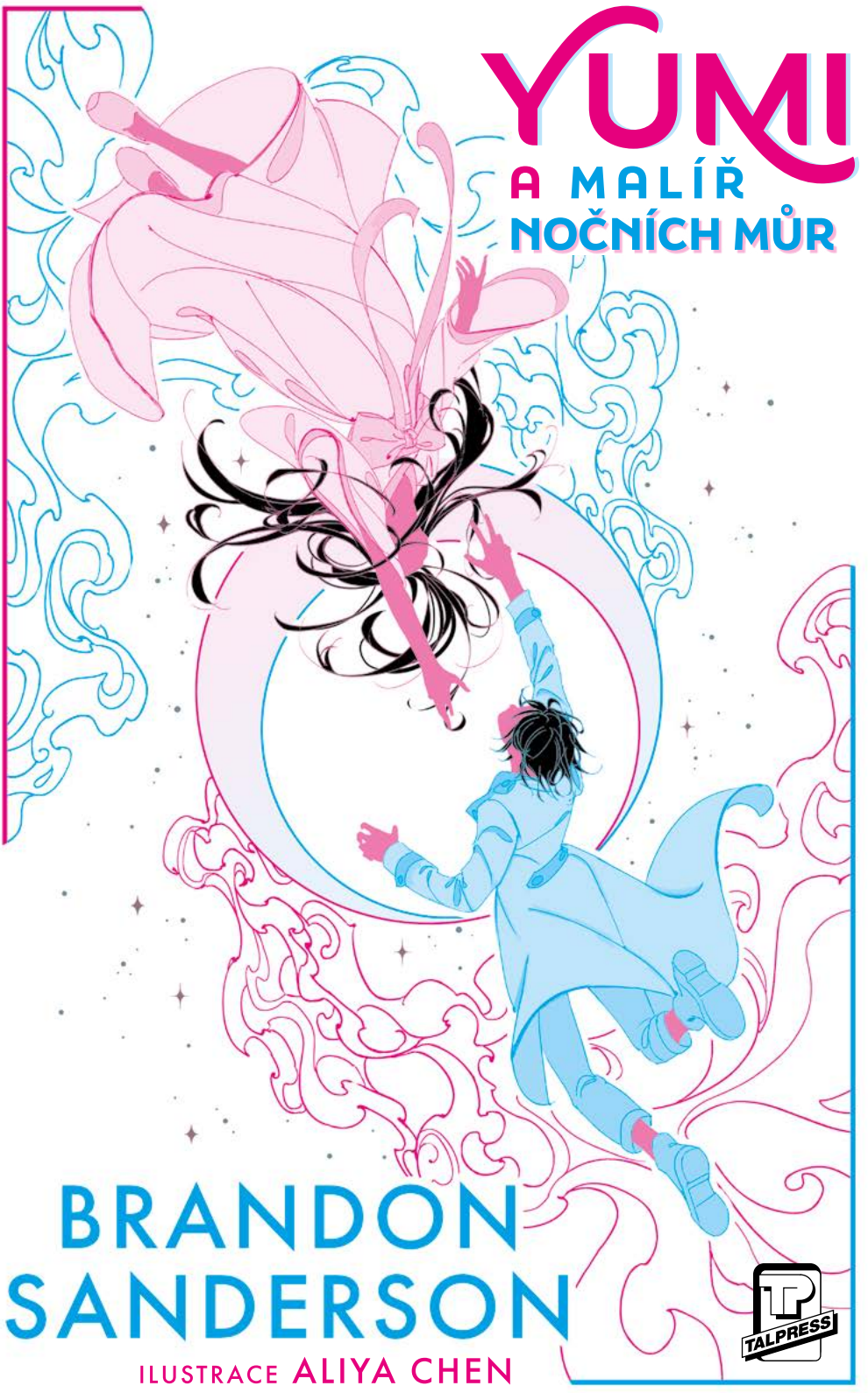

Brandon Sanderson

Yumi a malíř nočních můr – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

YUMI
A MALÍŘ NOČNÍCH MŮR

BRANDON SANDERSON

ILUSTRACE ALIYA CHEN

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v novele jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

YUMI A MALÍŘ NOČNÍCH MŮR

Copyright © 2023 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Symboly a ilustrace Aliya Chen

Copyright © 2023 by Dragonsteel Entertaninment, LLC.

Překlad © Petr Miklica, 2024

Sazba: Jana Skurovcová-Jams

Vydalo nakladatelství Talpress,
Řeznická 12, Praha 1 jako svou 915. publikaci.

První vydání, Praha 2024.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-854-1
ISBN ePUB: 978-80-7197-879-4
ISBN MOBI: 978-80-7197-879-4
ISBN pdf: 978-80-7197-879-4

TAKÉ PRO EMILY,

která mi z nějakého úžasného důvodu dává svou lásku.

OBSAH

PODĚKOVÁNÍ XI

ČÁST 1 1

ČÁST 2 63

ČÁST 3 181

ČÁST 4 355

DOSLOV 465

DODATEK 477

PODĚKOVÁNÍ

Jako první si zaslouží dík Emily – osoba, které je tato kniha věnována – za to, že je jak mou inspirací, tak mou spoluprezidentkou ve vydavatelství Dragonsteel. Asi byste zírali, kdybyste viděli, kolik toho zvládá v zákulisí. Zasluhuje chválu, uznání a obrovské díky za to, že se o svou knihu (opravdu je to její kniha) rozdělila s vámi všemi.

Kreativní rozvoj je naše oddělení zaměřené na věci týkající se výtvarné stránky knih, umělecké koncepce a spousty dalších super věcí podobného charakteru. V tomhle oddělení bych rád poděkoval Isaacu Stewartovi – viceprezidentovi a mému dlouholetému spolupachateli – za to, že na sebe vzal velký úkol, výtvarnou stránku Tajných projektů.

A když už jsme u toho, výtvarnicí této knihy byly Aliya Chenová, která na ní odvedla úžasnou práci. Mým cílem pro každou z těchto knih bylo dát výtvarníkům mimořádnou volnost při tvorbě výtvarného příběhu podle vlastní vůle. A Aliya byla v tomhle směru vážně fantastická. Doufám, že ti, kdo budou poslouchat audioknihu,

si najdou čas k prohlédnutí nádherných kreseb, které vytvořila pro tento projekt.

K dalším členům tohoto oddělení patří Rachael Lynn Buchananová (která nás upozornila na Aliyin um), Jennifer Nealová, Ben McSweeney, Hayley Lazoová, Priscilla Spencerová a Anna Earleyová.

Stejně tak bychom rádi poděkovali některým z těch, kteří pro naši organizaci tady v Dragonsteelu pracují externě a pomáhali nám při tomto projektu. Mezi ně patří Oriana Leckertová z Kickstarteru a Anna Gallagherová a Palmer Johnson z BackerKitu. Stejně tak náleží mimořádný dík Billu Wearneovi, našemu zástupci pro tiskárnu, který dokázal zázraky a zařídil, aby první vydání vyšlo podle našeho harmonogramu. V literární agentuře JABberwocky zasluhují díky Joshua Bilmes, Susan Velazquezová a Christina Zobelová. V obchodní divizi v Tor v USA bych rád poděkoval těmto lidem.: Devi Pillaiová, Tessa Villanuevová, Lucille Rettinová, Eileen Lawrenceová, Alexis Saarelová, Rafal Gibek, Peter Lutjen, Greg Collins, Hayley Jozwiak a Sara Thwaiteová. Ve Velké Británii můj dík náleží těmto lidem: Gillian Redfearn, Emad Akhtar a Brendan Durkin v Gollancz, stejně jako mým britským agentům, což jsou John Berlyne a Stevie Finegan v agentuře Zeno Agency. Za audioknihu mockrát děkuji Kate Readingové, Michaelu Kramerovi a Eriku Synnestvedtovi.

V čele našeho vydavatelského oddělení stojí jmenovaný viceprezident Peter Ahlstrom. Jeho tým se ve značné míře zasloužil o to, aby všechny čtyři knihy navíc vyšly včas, a proto mu patří obrovský dík! A s ním i Karen Ahlstromové, Kristy S. Gilbertové (která dělala grafické rozvržení), Betsey Ahlstromové, Jennie Stevensové a Emily Shaw-Highamové. Redaktorkou knihy byly Deanna Hoaková.

Provoznímu oddělení kraluje viceprezident Matt a jeho otázka:

„Kolik že letos chceš vydat knih?“ Hatch přišel do naší společnosti právě včas, aby se mohl podílet na tomhle velkém projektu. V jeho provozním týmu jsou Emma Tan-Stokerová, Jane Horneová, Kathleen Dorsey Sandersonová, Makena Saluoneová, Hazel Cummingsová a Becky Wilsonová. Moc díky, lidičky, že jste nás všechny tlačili do práce a udržovali naše soustředění!

Odboru reklamy a marketingu šéfuje viceprezident Adam Horne. Tohle jsou ti lidé, kteří mi pomohli dát dohromady všechna ta videa k propagaci Tajných projektů a stali se pro mě nedocenitelným zdrojem pomoci při šíření informací o každém z nich! Do jeho týmu patří Jeremy Palmer, Taylor D. Hatch a Octavia Escamillová. Dobrá práce!

V neposlední řadě je tu náš Odbor merchandisingu a eventů, v jehož čele stojí viceprezidentka Kara Stewartová. Tento tým si na sebe vzal v případě čtyř Tajných projektů mimořádně těžké břemeno, protože dát je všechny dohromady, zabalit a expedovat vám všem je obrovský úkol. Stejně tak se jejich zásluhou ke každému dostaly digitální produkty a postarali se i o zákaznický servis, takže ať už u vás skončí kterákoliv verze knihy, tohle jsou ti milí lidé, kterým za to vděčíme! Velký dík všem za jejich práci.

Do týmu patří: Christi Jacobsenová, Lex Willhiteová a Kellyn Neumannová. Mem Grangeová, Michael Bateman, Joy Allenová, Katy Ivesová, Richard Rubert, Brett Moore, Ally Reepová, Daniel Phipps a Dallin Holden. Alex Lyonová, Jacob Chrisman, Matt Hampton, Camilla Cutlerová, Quinton Martin, Kitty Allenová, Esther Grangeová, Amanda Butterfieldová, Laura Loveridgeová, Gwen Hickmanová, Donald Mustard III, Zoe Hatchová, Logan Reep, Rachel Jacobsenová a Sydney Wilsonová.

Má psací skupina pro tuhle knihu zahrnuje následující: Emily Sandersonová, Kathleen Dorsey Sandersonová, Peter Ahlstrom, Karen Ahlstromová, Darci Stoneová, Eric James Stone, Alan Layton, Ethan Skarsted a Ben Olseeeen.

Alfa čtenáři pro tuto knihu jsou: Jessie Farrová, Oliver Sanderson, Rachael Lynn Buchananová, Jennifer Nealová, Christi Jacobsonová, Kellyn Neumannová, Lex Willhiteová, Joy Allenová a Emma Tan-Stokerová.

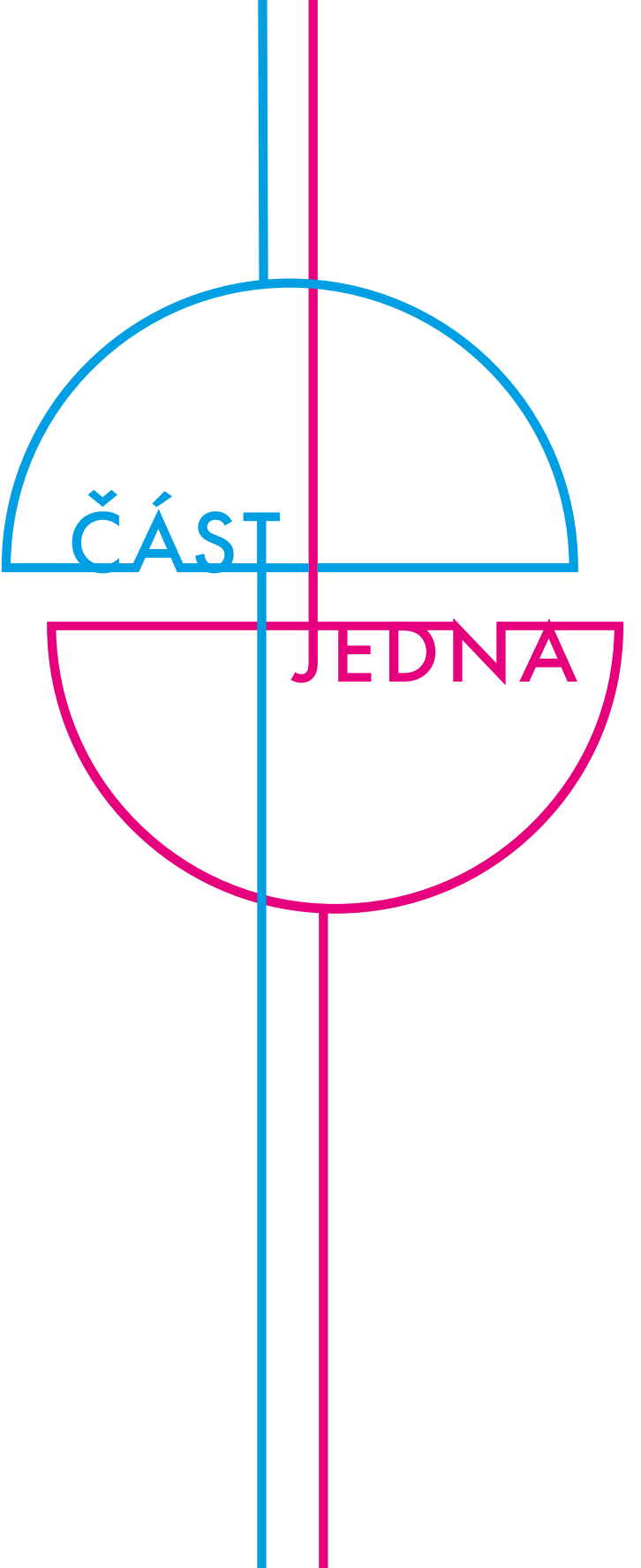
Beta čtenáři jsou: Joshua Harkey, Tim Challener, Lingting „Botanica" Xuová, Ross Newberryová, Becca Reppertová, Jessica Ashcraftová, Alyx Hogeová, Liliana Kleinová, Rahul Pantula, Gary Singer, Alexis Horizonová, Lyndsey Lutherová, Nikki Ramsayová, Suzanne Musinová, Marnie Petersonová, David Behrens a Kendra Wilsonová.

Ke gama čtenářům náleží mnoho beta čtenářů plus: Brian T. Hill, Evgeni „Argent" Kirilov, Rosemary Williamsová, Shannon Nelsonová, Brandon Cole, Glen Vogelaar, Rob West, Ted Herman, Drew McCaffrey, Jessie Lakeová, Chris McGrath, Bob Kluttz, Sam Baskin, Kendra Alexanderová, Lauren McCaffreyová, Billy Todd, Chana Oshira Blocková a Jayden King.

A samozřejmě bych rád poděkoval všem našim příznivcům na Kickstarteru, díky nimž byl tento projekt možný! Vaše nadšení skutečně vyneslo tento projekt až do stratosféry. Mockrát děkujeme.

Brandon Sanderson

YUMI
A MALÍŘ NOČNÍCH MŮR

ČÁST
JEDNA

Kapitola 1

Hvězda byla mimořádně jasná, když se malíř nočních můr vydal na obchůzku.

Ta hvězda. Jedna jediná. Ne, žádné slunce. Jen jedna hvězda. Díra po kulce v půlnoční obloze, kterou krvácelo bledé světlo.

Malíř nočních můr se potuloval venku před bytovým domem a upínal své oči k té hvězdě. Vždycky mu připadala podivná, ta hlídačka oblohy. A přesto ji měl rád. Po spoustu nocí byla jeho jedinou společnicí. Pokud tedy nepočítáte noční můry.

Když s ní prohrál souboj, kdo dřív uhne pohledem, vydal se malíř nočních můr po ulici, která byla tichá, s výjimkou hučení hionových linek. Ty byly všudy přítomné a prolétaly neustále vzduchem – dvojité pruhy čisté energie silné jako lidské zápěstí asi šest metrů vysoko. Zkuste si je představit jako obrovská vlákna v žárovce – bez pohybu, zářící, nic je nepodpírá.

Jedna linka měla neurčitou modrozelenou barvu. Mohli byste jí nazvat vodní modří – anebo modří čírkovou. Ale v obou případech

šlo o elektrizující odstín. Bledší příbuzný tyrkysové, který zavřený doma, poslouchal hudbu a nikdy si neužil dost slunce.

Ta druhá byla výrazná fuchsiová. Pokud dokážete přiřadit lidské povaze nějakou barvu, tak tahle byla živá, nespoutaná, nestoudná. Byla to barva, kterou byste si vzali jen pro případ, aby z vás nikdo v místnosti nespustil oko. Tak trochu příliš purpurová na výraznou růžovou, která mohla být přinejmenším příjemně *vlažnou* růžovou.

Obyvatelé města Kilahito by asi považovali mé vysvětlení za zbytečné. Proč věnovat tolik úsilí popisu něčeho, co každý zná? Totéž, jako kdyby vám někdo popisoval slunce. Ale přesto potřebujete tenhle kontext, protože – studené i teplé – hionové linky byly *barvami* Kilahita. Nepotřebovaly žádné sloupy ani dráty, které by je držely ve vzduchu, a přesto probíhaly každou ulicí a odrážely se v každém okně, svítily každému místnímu obyvateli. Od hlavního vedení odbíhaly jako drátky tenké pruhy ve dvou barvách a směřovaly do každé stavby, kde dodávaly energii modernímu životu. Byly to tepny a žíly města.

Stejně nezbytné pro zdejší život jako mladík, který pod nimi kráčel, ačkoliv jeho role byla poněkud odlišná. Původně ho rodiče pojmenovali Nikaro – ale podle tradice spousta malířů nočních můr byla známá jménem jen těm nejbližším. Jenom pár lidí si tohle jméno pamatovalo. A tak mu budeme říkat tak, jak si říkal sám. Jednoduše: Malíř.

Asi byste řekli, že Malíř vypadal jako Veden. Podobné rysy, stejné černé vlasy, ale světlejší pleť, jakou najdete u spousty lidí na Rošáru. Kdyby sám slyšel tohle srovnání, aby by byl zmatený, protože o takových zemích nikdy neslyšel. Vlastně zdejší lidé začali přemýšlet o tom, jestli je jejich planeta v kosmíru sama, teprve nedávno. To už bychom ovšem předbíhali.

Malíř. Byl to mladík, do dvacátého roku mu pořád jeden rok chyběl, alespoň podle našich počtů. Jeho lidé používali jiná čísla, ale pro zjednodušení budeme říkat, že mu je devatenáct. Vychrtlý, oblečený v nezastrčené, zapnuté šedomodré košili a kabátě po kolena, byl tím typem člověka, co měl dost dlouhé vlasy na to, aby mu padaly na ramena, protože takový styl považoval za méně náročný. Ve skutečnosti to tak není, ale jen, když k tomu přistupujete správně. Stejně si myslel, že vypadá zajímavěji. Ale opět: jen, když k tomu přistupujete správně. Což on nedělal.

Na to, aby nesl na ramenou břemeno ochránce celého města, byste ho možná považovali za mladého. Jenže, abyste věděli, tohle dělal spolu se stovkami dalších malířů nočních můr. V tomhle ohledu byl v onom skvělém moderním pojetí stejně důležitý jako učitelé, hasiči a zdravotní sestry: základní profese, které si vysloužily chválu v podobě kalendářů, chvalozpěvů z úst každého politika i mumlání díků od lidí v restauraci. Opravdu, diskuse o nesmírné hodnotě těchto profesí se prolínají mnohem přízemnějšími konverzacemi. Třeba na téma zvýšení platů.

Následkem zmíněného Malíř příliš nevydělával – jen aby se najedl a měl v kapse pár drobných. Bydlel v jednopokojovém bytě, který mu poskytl jeho zaměstnavatel. Každý večer vyrážel za prací. A činil tak i v této pozdní hodině, aniž by se musel bát loupeže či přepadení. Kilahito bylo bezpečné město, pokud tedy pomineme noční můry. Nebyla tu žádná temná místa překypující polointeligentní prázdnotou, jež by přitahovala zločin.

Přirozeně, že většina lidí přes noc zůstávala doma.

Noc. Ano, takhle jí říkáme. Čas, kdy lidé spí. Nemají stejný náhled na to, co děláte vy, jako jeho lidé, kteří žili v trvalé temnotě. A přesto se

o jeho směně dalo říct, že *působila* nočním dojmem. Malíř procházel prázdnými ulicemi kolem přeplněných bytů. Jediná aktivita, jíž byl svědkem, probíhala na Sebrankové ulici: tohle místo by se dalo eufemisticky označit jako horší obchodní čtvrť. Tady byl hion zahnutý a zkroucený do podoby znamení. Ta trčela z jednoho obchodu za druhým jako ruce, které chtějí máváním upoutat pozornost.

Každé znamení – písmena, obrázky a nákresy – bylo vytvořené za pomoci pouhých dvou barev, akvamarinové a růžově-fialové, a to technikou kresby nepřerušovaných čar. Ano, Kilahito mělo i svítící žárovky tak, jak je to na mnoha planetách běžné. Ale hion pracoval bez podpůrných strojů a bez výměny součástek, proto na něj spoléhalo tolik lidí, zejména v exteriéru.

Brzy Malíř došel na západní okraj. Ke konci hionu. Kilahito mělo kruhový tvar a jeho obvod byl ukončený poslední řadou budov, *nikoliv* městskými hradbami. Šlo většinou o skladiště, bez oken a bez obyvatel. Úplný konec pak představovala poslední ulice, která ve smyčce obíhala město. Nikdo ji nepoužíval. Ale přesto si tam ležela a byla něco jako nárazníkové pásmo mezi civilizací a tím, co číhalo venku.

A to, co číhalo venku, bylo jako temný rubáš: nekonečná, inkoustová temnota, která obklopovala město i všechny na planetě.

Dusila město jako klenba, odháněl ji jen hion – který se taky dal používat pro průchody a spojnice mezi městy. Skrz zmíněný rubáš svítilo pouze světlo hvězdy. Dodnes si nejsem stoprocentně jistý proč. Ale bylo to blízko místa, kde se štěpila Virtuozita, a myslím, že tahle skutečnost mohla mít vliv.

Malíř se zahleděl na rubáš a sebevědomě si založil ruce. Tohle bylo jeho království. Tady byl opuštěný lovec. Tulák samotou. Muž, který slídil v nekonečné temnotě, beze strachu z…

Ve vzduchu po jeho pravici se ozval zvonivý smích.

Povzdechl si a podíval se, směrem, kde obcházeli dva další malíři nočních můr. Akane na sobě měla světlezelenou sukni a bílou blůzu s knoflíčky. Nesla dlouhý štětec malíře nočních můr jako obušek. Vedle ní cupital Todžin, mladík se svalnatými pažemi a zploštělým obličejem. Malíř si vždycky myslel, že Todžin byl v profesi vyřízený, protože nemohl správně využívat perspektivu ani perspektivní zkratku. Samozřejmě, že žádný člověk nemůže mít *takhle* velké paže a *takhle* hranatou bradu.

Oba dva se znovu zasmáli čemusi, co řekla Akane. Pak si všimli, že tam stojí on.

„Nikaro?" zavolala na něj Akane. „Zase máš stejný rozvrh jako my?"

„Jo," odpověděl Malíř. „Je to, mm, na rozpisu … řekl bych?" Zapsal se tentokrát vůbec?

„Bezva!" odpověděla. „Tak zase na viděnou. Třeba?"

„Mm, jo," odpověděl Malíř.

Akane odcházela, podpatky klapaly o kámen, štětec v ruce, plátno v podpaží. Todžin směrem k Malíři lehce pokrčil rameny a pak se vydal za ní, pomůcky měl ve velkém malířském vaku. Malíř chvíli postával a sledoval, jak odcházejí. Sváděl souboj s nutkáním se za nimi vydat.

On byl osamělý lovec. Samotářský tulák. Byl… vandrák, který nepotřebuje doprovod? Prostě netoužil dělat v páru či ve skupině jako spousta ostatních.

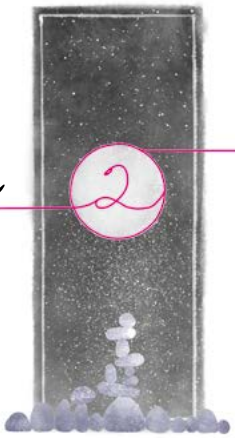
I když by bylo hezké, kdyby ho o to někdo požádal. Mohl by ukázat Akane a Todžinovi, že má přátele. Samozřejmě, že by se stoickou odhodlaností takovou nabídku odmítl. Protože pracuje sám. Byl tulák-samotář. Byl…

Malíř si povzdechl. Bylo obtížné udržet si po setkání s Akane přiměřeně hloubavý postoj. Tím spíš, že se její smích nesl přes dvě

ulice. Příliš mnoho jeho kolegů se domnívalo, že malování nočních můr není tak … vážná práce, jak ji pojímá on.

Jemu ale tahle myšlenka pomáhala. Neměl tak utkvělý pocit, že udělal chybu. Tím spíš ve chvílích, kdy přemýšlel o životě, během něhož stráví příštích šest desetiletí každou noc na téhle ulici nasvícené hionem. Sám.

Kapitola 2

Yumi vždy zjevení denní hvězdy považovala za povzbuzující úkaz. Dobré znamení. Důkaz, že prahijo naslouchá a vítá tento den.

Denní hvězda dnes vypadala obzvlášť jasně – zářila měkkým modrým světlem na západním horizontu, zatímco na východě vycházelo slunce. Mocné znamení, jestliže jste na takové věci věřili. (Starý vtip praví, že ztracené věci se nacházejí na tom posledním místě, kde je budete hledat. Naopak osud má sklon se objevit na prvním místě, kde po něm člověk pátrá.)

Yumi věřila na znamení. Musela; osud byl tou jedinou nejdůležitější věcí v jejím životě. Když se narodila, objevila se na obloze padající hvězda – náznak, že byla vyvolená duchy. Byla odebrána rodičům a vychována, aby mohla naplnit posvátnou a důležitou povinnost.

Momentálně se nacházela na teplé podlaze svého vozu, když vstoupily její služebné, Čche-jong a Hwan-dži. Uklonily se v rituálních postojích a pak ji nakrmily hůlkami a lžičkami maipon – pokrmem z rýže a dušeného masa, který se předtím připravoval na zemi. Yumi

jen seděla a polykala, nebyla tak neomalená, aby ji napadlo jíst sama. Byl to rituál a na ty ona byla expert.

Ačkoliv dnes se nemohla ubránit rozptylujícím vlivům. Uběhlo právě devatenáct dnů od jejích devatenáctých narozenin.

Den pro rozhodnutí. Den pro akci.

Den – možná – k položení otázky, co chce?

Zbývalo sto dnů do velké slavnosti v Torio-iči, metropoli, sídle královny. Každoroční výstava nejlepšího umění, her a projektů v zemi. Nikdy tam nebyla. Možná… tentokrát…

Jakmile její služebné skončily s krmením, vstala. Otevřely jí dveře a ona vyskočila ven ze svého vozu. Yumi se zhluboka nadechla a pak se vydala do slunce, když si předtím obula dřeváky.

Její dvě služebné ihned přistoupily s obrovskými vějíři, kterými jí zakryly výhled. Přirozeně, že se začali scházet místní lidé. Chtěli ji vidět. Vyvolenou. Yoki-hijo. Dívku, která přikazuje prapůvodním duchům. (Není to ten nejvýstižnější titul, ale v jejich jazyce zní lépe.)

Tato země – království Torio – se nemohla lišit víc od té, kde žil Malíř. Přes nebe se nevinula žádná zářící linka – studená ani teplá. Žádné bytové domy. Žádné chodníky. Jo, a měli tam *sluneční světlo*. Výrazné rudooranžové slunce, v barvě vypálené cihlářské hlíny. Větší a blíž než vaše slunce, byly na něm výrazné skvrny různých barev – připomínalo vroucí guláš a obloha v jeho blízkosti vířila a vlnila se.

Tohle šarlatové slunce vykreslovalo krajinu… no, v dokonale obyčejných barvách. Takhle funguje mozek. Strávíte tam pár hodin a ani si nevšimnete, že je světlo o odstín červenější. Ale kdybyste přijeli poprvé, ohromí vás to. Jako scéna z krvavého masakru, jehož si ostatní otupělí lidé ani nevšimnou.

Skrytá za vějíři kráčela Yumi ve svých dřevákách městem k místnímu chladnému prameni. Jakmile byly u něj, svlékly ji služebné z noční košile – yoki-hijo se neobléká ani nesvléká sama – a nechaly ji vejít do chladivé vody, jejíž šokující polibek ji roztřásl. O něco později ji Če-jong a Hwan-dži následovaly s plovoucím tácem, ve kterém byla krystalická mýdla. Nejprve ji namydlily prvním a pak opláchly. Pak druhým a opláchly. Třetím dvakrát. Čtvrtým třikrát. Pátým pětkrát. Šestým osmkrát. Sedmým třináctkrát.

Asi vám to připadá extrémní. Pokud ano, možná jste nikdy neslyšeli o náboženství?

Konkrétní styl uctívání v případě Yumi měl, naštěstí, některé praktické stránky. Zmíněná mýdla byla mýdly jen podle názvu – sami byste je označili za parfémované krémy se záměrně zvlhčující složkou. (Mně přijdou zejména příjemná na nohy, ačkoliv jakmile dorazím do torijské verze pekla za zneužívání jejich rituálních předmětů pro úlevu od puchýřů, asi je budu potřebovat na celé tělo.)

Yumiino poslední opláchnutí zahrnovalo ponoření pod hladinu a počítání do sta čtyřiceti čtyř. Pod vodou se její tmavé vlasy rozvinuly kolem ní a vlnily se v proudu zvířeném jejími pohyby, jako kdyby byly živé. Povinné umývání mělo za následek, že její vlasy byly nesmírně čisté – což bylo důležité, neboť její náboženství nedovolovalo je stříhat, proto jí sahaly až do pasu.

Ačkoliv to rituál nevyžadoval, Yumi se ráda dívala vzhůru mihotavým třpytem vody, jestli uvidí slunce. Oheň a voda. Tekutina a světlo.

Přesně na sto čtyřicet čtyři se vynořila z vody a zalapala po dechu. *Mělo* to proběhnout elegantněji. *Měla* důstojně vstát, osvěžená a znovuzrozená. Místo toho dnes byla donucena narušit dekorum tím, že si trochu zakašlala.

(Ano, ona vnímala kašlání jako „narušení dekora“. Neptejte se, jak pohlížela na něco opravdu nevhodného, jako třeba dostavit se na rituál pozdě.)

Jakmile skončila rituální koupel, nastal čas na rituální oblékání, které též prováděly její služebné. Tradiční šerpa pod prsa, pak větší bílý pás přes hrudník. Volné spodničkové kamaše. Potom tobok, ve dvou vrstvách silné barevné látky, se širokou zvonovou sukní. Jasná magenta, její obřadní roucho pro tento den v týdnu.

Vklouzla znovu do svých dřeváků a nějak se jí v nich podařilo jít, přirozeně a plynule. (Považuji se za přiměřeně obratného jedince, ale torijské dřeváky – říká se jim getuk – mi na nohou připadají jako cihly. Ne, že by v nich zrovna bylo těžké udržet rovnováhu – jsou jen patnáct centimetrů vysoké – ale většině neznalých dodávají při chůzi eleganci opilého vagabunda.)

Po tomhle všem byla konečně připravená… na svůj další rituál. Tentokrát se musela pomodlit ve venkovské svatyni, kde hledala požehnání duchů. A tak opět nechala své služebné, aby jí zakryly výhled vějíři, a pak vyrazila ven a kolem místní květinové zahrady.

Zde se vznášely v termických proudech zářivě modré kvítky – v podobě pohárků, aby mohly chytat déšť. Byly asi půl metru ve vzduchu. Na Toriu se rostliny zřídkakdy odvážily dotýkat země, aby je nesežehl žár z kamenů. Každá květina měla asi pět centimetrů v průměru a široké listy zachytávaly termické proudy – jako lilie s jemně rozkývanými kořeny, které absorbují vodu ze vzduchu. Jak Yumi procházela kolem, kývaly se a narážely jedna do druhé.

Svatyně byla malá stavba ze dřeva, z větší části otevřená do stran, s laťkovou střešní klenbou. *I ona*, což bylo pozoruhodné, elegantně plula několik desítek centimetrů nad zemí – v tomto případě díky jedinému podpůrnému duchovi, který pod ní nabral fyzickou podobu

dvou soch. Obě měly groteskní rysy a dívaly se jedna na druhou. Jedna připomínala spíše muže dřepícího na zemi; druhá vzdáleně ženu zavěšenou za spodek budovy. Ačkoliv šlo o dvě fyzicky nezávislé postavy, pořád byly součástí téhož ducha.

Yumi došla mezi květiny, mírné termické proudy jí zvlnily sukni. Silná látka se nezvedla natolik, aby jí to bylo trapné – jen tak, aby dodala tvar a pohyb zvonovému druhu jejího oblečení. Když došla ke svatyni, znovu si zula dřeváky a postavila se na studené dřevo. Stavba téměř nezakolísala, síla ducha působila jako pevná podpěra.

Poklekla a pak zahájila první z rituálních modliteb. Pokud se domníváte, že můj popis jejích příprav byl příliš obšírný, vězte, že v tom byl záměr. Mohl by vám pomoct pochopit – alespoň mírně – Yumiin život. Protože pokud jde o její povinnosti, nešlo o nijak mimořádný den. Byl *typický*. Rituální pokrm. Rituální koupel. Rituální oblékání. Rituální modlitby. A další. Yumi byla jednou z Vyvolených, vybraná po narození, obdařená ovlivňovat hijo, duchy. Mezi jejím lidem šlo o nesmírnou čest. A chovali se k ní tak, aby na to nikdy nezapomněla.

Modlitby a následné meditace zabraly asi hodinu. Když skončila, zvedla hlavu ke slunci, mezery v dřevěné střeše svatyně zdobily její postavu střídajícími se pruhy světel a stínů. Cítila se… šťastná. Ano, byla si jistá, že tohle je ta správná emoce. Dostalo se jí požehnání být v téhle pozici, byla jednou z mála šťastných.

Svět, který duchové poskytovali, byl báječný. Slunce živé rudooranžové barvy prosvěcovalo zářivé mraky žlutých, šarlatových a fialových odstínů. Louka vznášejících se květin se chvěla pod nožičkami ještěrek, které skákaly z květu na květ. Kámen pod nimi byl teplý a pulzující, zdroj veškerého života, tepla a růstu.

A ona toho byla součástí. Významnou.

Jistě, že to bylo úžasné.

Jistě, že nic jiného už nepotřebovala.

Jistě, že si nemohla přát *víc*. I kdyby… i kdyby dnes měla štěstí. I kdyby… možná, protentokrát, o to mohla požádat?

Ta slavnost, přemýšlela. *Mohla bych tam jít a vzít si šaty normálního člověka. Být jediný den obyčejná.*

Šustění šatů a klapání dřeváků na kameni přimělo Yumi, aby se otočila. Jediná osoba, která se opovážila k ní přiblížit během meditace: Li-jun, vysoká žena ve strohém černém toboku s bílou mašlí. Li-jun, její kihomaban – to slovo znamená něco mezi strážkyní a kmotrou. My pro zjednodušení použijeme výraz „dozorkyně".

Li-jun se zastavila pár kroků před svatyní, ruce za zády. Okázale čekala, až bude moci Yumi posloužit. Služebnice dívky, která poroučí prapůvodním duchům. (Věřte mi, na ten výraz si zvyknete.) Ale přesto kolem ní ve vzduchu visela jistá netrpělivost, dokonce i v tom, jak Li-jun *stála*.

Možná to byly ty módní boty: dřeváky se silným dřevem pod špičkami, ale vzadu úzké podpatky. Možná to byl způsob, jak nosila vlasy: krátký sestřih vzadu, delší vepředu – po obou stranách to působilo jako žiletka. Tohle nebyla žena, jejímž časem byste mohli plýtvat, a to ani v případě, že by na vás *nečekala*.

Yumi rychle vstala: „Je čas, Dozorkyně-nimi?" zeptala se s mimořádným respektem.

Yumiin a Malířův jazyk měly společné kořeny a v obou byla jistá strojenost, kterou je pro mě těžké převést do vaší řeči. Mohli používat ve větách časy nebo přidávat ke slovům modifikátory, vyjádřit chválu nebo posměch. Překvapivě zde neexistovaly žádné nadávky nebo kletby. Jednoduše změnili slovo do nejnižší stylistické podoby. V určitých klíčových místech se vynasnažím, abych tyhle nuance vyjádřil výrazy „vysoce" nebo „nízce".

„Čas ještě úplně nenastal, Vyvolená," odpověděla Li-jun. „Měly bychom vyčkat na erupci vřídla."

Přirozeně. Po ní se obnovoval; je lepší počkat, když je to blízko. Ale to znamenalo, že mají čas. Několik drahocenných okamžiků bez naplánované práce či obřadů.

„Dozorkyně-nimi," promluvila Yumi (vysoce) poté, co sebrala odvahu. „Slavnost zjevení. Je blízko."

„Sto dní, ano."

„A už je to třináctý rok," pokračovala Yumi. „Hijo budou neobvykle aktivní. Asi je… v ten den nebudeme vzývat?"

„Předpokládám, že ne, Vyvolená," řekla Li-jun a podívala se do malého kalendáře – vypadal jako knížečka – který měla ve svém váčku. Otočila pár stránek.

„Budeme… poblíž Torio-iči? Cestujeme po celé oblasti."

„A?"

„A… já…," Yumi se kousla do rtu.

„Á…" promluvila Li-jun. „Chtěla bys strávit slavnostní den v modlitbách díků duchům za to, že ti poskytli tak vysoké postavení."

Jen to řekni, šeptalo něco v jejím nitru. *Jen řekni ne. Ty si to nepřeješ. Řekni to.*

Li-jun zaklapla knížečku a zahleděla se na Yumi. „Jistě," spustila, „že si *tohle* přeješ. A netoužíš aktivně provést něco, co by *zostudilo* tvé postavení. Co by naznačilo, že lituješ své pozice. Nebo ano, Vyvolená?"

„Nikdy," špitla Yumi.

„Byla jsi poctěna, ze všech dětí, co se onoho roku narodily," připomněla jí Li-jun, „že jsi byla obdařena tímto posláním, těmito schopnosti. Jedna z pouhých *čtrnácti*, které jsou aktuálně naživu."

„Já vím."

„Jsi *výjimečná*."

Byla by raději méně výjimečná – ale hned, když na to pomyslela, ucítila vinu.

„Já to chápu," obrnila se Yumi. „Nebudeme ani čekat na vřídlo. Prosím, uveďmě do místa rituálu. Nemohu se dočkat, až naplním své povinnosti a přivolám duchy."

Kapitola 3

Je děsivé, jak se noční můry dokážou proměňovat.

Teď mluvím o obyčejných nočních můrách, ne o těch, které se malují. Hrůzné sny – proměňují se. Vyvíjejí se. Už potkat něco děsivého v bdělém světě dostatečně nahání strach, ale tyhle smrtelné hrůzy mají alespoň tvar, hmotu. Co má tvar, dá se pochopit. Co má tělo, dá se zničit.

Noční můry jsou prchavý děs. Jakmile jednu z nich na krátkou dobu uchopíte, změní se. Zaplňuje zákoutí duše stejně, jako rozlitá voda trhliny v podlaze. Noční můry jsou prosakující chlad, vytvořený myslí, která trestá sama sebe. V tomto ohledu je noční můra čistou definicí masochismu. Většina z nás je dostatečně skromná na to, aby si podobné věci nechávala pro sebe, skryté.

V Malířově světě měly tyhle temné kousky výraznou tendenci ožívat.

Stál teď na okraji města – zezadu nasvícený radioaktivní čírkovou modří a elektrickou magentou – a zíral do vířící temnoty. Byla to hmota; přelévala se a plula podobná roztavenému asfaltu.

Rubáš. Temnota za městem.

Nezformované noční můry.

Podél hionových linek putovaly vlaky do malých městeček, kde ještě stále žily rodiny, jen pár hodin odsud. *Věděl*, že tahle místa existují. Přesto bylo při pohledu do té nekonečné temnoty těžké necítit se izolovaný.

Držel se od hionových linek dál. Většinou.

Otočil se a vydal na krátkou chvíli do ulice vně města. Po jeho pravici se tyčily vnější budovy jako štítový val, přerušované jen tenkými uličkami. Jak už jsem tu zmínil, nešlo o skutečné hradby. Stěny noční můry nezastavily; taková stěna tak sotva zabránila lidem, aby vyšli mimo okruh města.

Pokud Malířovi bylo známo, sem nechodil nikdo. Jen takoví jako on. Obyčejní lidé se drželi uvnitř města; už jen o ulici blíž k centru se cítili výrazně bezpečněji. Tihle lidé žili jako kdysi on, usilovně se snažili nemyslet na to, co je tam venku. Co tam kypí. Víří. Co je sleduje.

V těchto dnech bylo jeho úkolem se tomu postavit.

Nejprve neviděl nic – žádné příznaky konkrétních odvážných nočních můr, které pronikaly do města. Jenže dokázaly být nenápadné. A tak Malíř pokračoval dál. Oblast, která mu byla přidělena, představovala malou výseč, začínající několik bloků před vnějším obvodem města. Vnější část ovšem byla širší – a bylo pravděpodobnější, že se zde budou projevovat příznaky přítomnosti nočních můr.

Jak tak pokračoval v obchůzce, nemohl se zbavit myšlenky, že je něco jako osamělý válečník. Místo aby se smířil s tím, že je v podstatě hubič havěti s výtvarnou školou.

Po pravé straně míjel malby na stěnách. Nebyl si jistý, jak místní malíři přišli na tenhle nápad, ale v současnosti – během nudných okamžiků na obchůzce – měli sklon provádět cvičné malby na vnějších budovách města. Stěny mířící k rubáši neměly okna. Proto, coby obří plátna, lákaly k malbě.

Nešlo tak úplně o součást malířské profese, každá z nich představovala osobní vzkaz. Minul Akaneinu malbu, která zobrazovala

obrovskou květinu. Černá barva na bíle natřené stěně. Jeho vlastní místo bylo o dvě budovy dál. Jen čistá bílá zeď, ačkoliv při bližším pohledu jste viděli, jak zpod nátěru vykukují nepovedené projekty. Rozhodl se, že ji přetře znovu. Ale dnes večer ne, protože se mu konečně podařilo zachytit stopy jedné noční můry.

Vydal se blíž k rubáši, ale samozřejmě, že se ho nedotkl. Ano… tady byl černý povrch narušen. Jako když se dotknete barvy během zasychání, byl… porušený, zvlněný. Bylo těžké na rubáši něco poznat, protože neodrážel světlo. Na rozdíl od inkoustu nebo asfaltu, kterému se jinak podobal. Ovšem Malíř měl trénovaný zrak.

Z rubáše se cosi vynořilo a vydalo se to k městu. Z velkého malířského vaku vytáhl štětec, nástroj o délce meče. Když ho držel v ruce, cítil se lépe. Hodil si vak zpátky na záda a vnímal hmotnost pláten i lahvičky s inkoustem uvnitř. Pak vyrazil kupředu – podél stěny s bílým nátěrem, který zakrýval jeho poslední neúspěch.

Pokoušel se čtyřikrát. Poslední pokus ho dovedl dál než většina těch předchozích. Šlo o malbu hvězdy, se kterou začal poté, co se dozvěděl o blížící se výpravě, jejímž cílem bylo proniknout temnotou na obloze. O cestě k samotné hvězdě, pro niž vědci plánovali použít speciální plavidlo a dvojici hionových linek vystřelených na neuvěřitelnou vzdálenost.

V tomhle směru se Malíř už dřív dozvěděl zajímavou informaci. Oproti tomu, co si všichni mysleli, nebyla hvězda jen pouhá světelná tečka na obloze. Dalekohledy odhalily, že jde o *planetu*. Obydlenou, podle jejich odhadu, jinými lidmi. Místo, jehož světlo nějak dokáže prorazit rubáš.

Zprávy o blížící se cestě ho rychle inspirovaly. Ale pak inspirace vybledla a jeho malba uvízla v mrtvém bodě. Jak je to dlouho, co ji přemaloval? Minimálně měsíc.

Na rohu zdi poblíž malby zaregistroval vroucí temnotu. Musela tudy projít noční můra a otřela se o kámen, takže zanechala zbytky,

které se pomalu odpařovaly a vypouštěly do noci černá chapadla. Předpokládal, že se vydá tudy; většinou si pro cestu do města vybíraly tu nejpřímější cestu. Ale stejně bylo dobré, že si svou teorii mohl potvrdit.

Malíř se vydal plíživým krokem hlouběji do města, znovu vešel do království dvojitých hionových světel. Odněkud zprava se ozýval s ozvěnou smích, ale tímhle směrem se noční můra pravděpodobně nevydala. Čtvrť potěšení byla místem, kde se lidé věnovali všemu možném, *jen ne* spánku.

Támhle, pomyslel si, když zahlédl černé cáry na velkém květináči před sebou. Keř v něm rostl vzhůru k hionovým linkám a jejich výživnému světlu. Když se Malíř vydal po prázdné ulici, procházel mezi rostlinami, které vypadaly, jako kdyby zvedaly paže v tichém pozdravu.

Další stopa se objevila poblíž jedné zadní uličky. Šlo o otisk nohy, černý, ze kterého stoupaly temné páry. Noční můra se začala vyvíjet, sbírala lidské myšlenky, měnila se z beztvaré černoty v něco, co mělo tvar. Zpočátku jen nevýrazný, ale teď už to nebyla plazící se, vznášející se černá věc, ale pravděpodobně měla nohy. I v této podobě bylo ovšem vzácné, když zanechávaly otisky nohou. Měl štěstí, že jeden našel.

Přesunul se do temnější ulice, kde byly hionové linky nad hlavou jemnější a tenčí. V tomhle stinném místě se mu vybavila jeho první noc samostatné práce. Bez ohledu na rozsáhlý výcvik, na školení třemi různými malíři, se cítil odhalený a zranitelný – jeho emoce a strach vystoupaly na povrch jako čerstvý škrábanec vystavený vzduchu.

V současnosti už byl strach překrytý tvrdými mozoly zkušeností. I tak pevně jednou rukou sevřel vak přehozený přes rameno a pokračoval plíživým krokem dál se štětcem ve druhé natažené ruce. Před ním, na zdi, byl otisk ruky s příliš dlouhými prsty a čímsi, co vypadalo jako drápy. Ano, *nabralo* to formu. Jeho kořist musí být blízko.

O kus dál v úzké uličce, u holé zdi, našel noční můru; objekt z inkoustu a stínu asi dva metry deset vysoký. Vytvarovaly se jí dvě dlouhé ruce, které se ohýbaly na spoustě míst, protažené dlaně byly naražené na zeď a prsty roztažené od sebe. Hlavu měla zanořenou *do* kamene a nakukovala do místnosti za zdí.

Tyhle vysoké ho vždycky znervózňovaly, tím spíš, když měly dlouhé prsty. Měl pocit, že viděl podobné postavy ve svých vlastních útržkovitých snech – nasáklých děsivými fikcemi. Jeho nohy zaskřípaly o kameny a ta věc to zaslechla a vytáhla hlavu. Stoupaly z ní chomáče beztvaré temnoty, která připomínala popel vznášející se nad žhnoucím ohněm.

Ale žádný obličej. Nikdy neměly obličeje – alespoň ne, dokud něco nevzalo doopravdy špatný směr. Místo tváře obvykle projektovaly ještě temnější černotu v přední části hlavy. Takovou, ze které *odkapávala* tmavá tekutina. Jako slzy, nebo vosk v blízkosti plamene.

Malíř okamžitě aktivoval svou mentální ochranu, vypouštěl poklidné myšlenky. To byla základní a nejdůležitější součást výcviku. Noční můry, stejně jako mnoho predátorů, kteří se se živili mozkem, dokázaly vycítit myšlenky a emoce. Vyhledávaly ty nejsilnější, nejsyrovější, a jimi se krmily. Poklidná mysl je příliš nezajímala.

Ta věc se otočila a znovu prostrčila hlavu skrz zeď. Budova neměla žádná okna, což bylo pošetilé. Pro noční můry stěny nepředstavovaly překážku. Jestliže obyvatelé odstranili okna, stali se ještě většími věznimi krabic svých domovů, což přiživovalo jejich klaustrofobii – a komplikovalo malířům práci.

Malíř se opatrně, pomalu pohnul a vytáhl ze svého vaku asi tak devadesát krát devadesát centimetrů silného plátna napjatého v rámu. Položil je před sebe na zem. Následovala lahvička s inkoustem – černým a rosolovitým. Malíři nočních můr vždy pracovali s černou na bílém podkladě, žádné barvy, alespoň pokud jste chtěli něco, co by

napodobilo vzhled noční můry. Inkoustová směs byla navržená tak, aby umožňovala skvělé přechody mezi šedou a černou. I když Malíř se zrovna touhle dobou takto podrobnými nuancemi nezabýval.

Ponořil štětec do inkoustu a poklekl vedle svého plátna. Pak se zarazil a zahleděl na noční můru. Dál se z ní odpařovala černota a její tvar pořád nebyl úplně jasný. Pravděpodobně tohle byla její první, či druhá cesta do města. Vyžadovalo to alespoň dvanáct cest, než noční můra nabrala takovou fyzickou hmotu, že začala být opravdu nebezpečná. V mezidobí se musely vracet do rubáše, aby se obnovily, pokud se nechtěly zcela odpařit.

Podle toho, jak vypadala, šlo o nováčka. Nebylo pravděpodobné, že by mu dokázala ublížit.

Snad.

A zde spočívalo jádro toho, proč byli malíři tak důležití, přesto však postradatelní. Jejich práce byla důležitá, ovšem nikoliv *urgentní.* Pokud byla noční můra objevena během prvních zhruba deseti výprav do města, bylo možné ji neutralizovat. Což se téměř vždy stalo.

Malíř byl velmi dobrý při vytváření myšlenek pro ovládání vlastního strachu. Šlo o součást výcviku – velmi pragmatickou. Jakmile se jeho dech uklidnil, pokoušel se přijít na to, čemu je noční můra podobná, jaký *by mohla* mít tvar. Vycházel z předpokladu, že pokud tato entita něco připomíná, pak, jestliže to namalujete, nad tím získá moc. Měl s tím ale problém. Anebo mu spíš v posledních několika měsících připadalo, že to přináší větší obtíže, než jsou nezbytné.

A tak se dnes zaměřil na tvar malého bambusového houští a pustil se do malování. Nakonec ta věc měla špičaté paže. Které vypadaly jako bambus.

V malbě bambusových stvolů už měl praxi. Vlastně by se dalo říct, že Malíř dosáhl jisté vědecké přesnosti v tom, jak vykresloval každý

segment – malý boční výrůstek na počátku, který následovala dlouhá linie. Stačilo štětec na chviličku zastavit, aby, když ho zvednete, jeho špička zformovala koncový suk bambusového dílku. Každý stonek se tak dal vytvořit jediným tahem.

Bylo to efektivní a to mu v tyto dny připadalo nejdůležitější. Jak maloval, zaměřoval se v mysli na ten tvar – ústřední výrazný obraz. Jako obvykle takováto záměrná myšlenka přitáhla pozornost té věci. Váhala, pak vytáhla hlavu ze zdi a zaměřila se na něj. Z obličeje jí přitom odkapával její vlastní inkoust.

Přesouvala se k němu, kráčela po vlastních rukou, ale ty byly postupně pořád kulatější. Se sukovitými segmenty. Jak se blížila, objevovaly se jí na pažích malé výstupky. Když dole namaloval květináč, zmenšila se.

Malba se pro tu bytost stala vězením. Směrovala ji jinam. Takže než došla až k němu, transformace už byla výrazně viditelná.

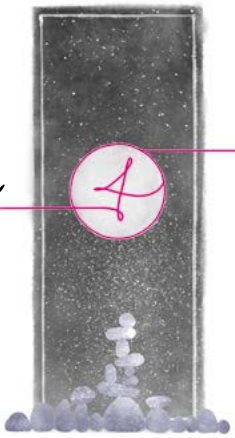
V poslední době se ve své malbě nikdy neztratil. Nakonec, jak si říkal, musel odvést svou práci. A dělal ji dobře. Když skončil, ta věc dokonce převzala od bambusu i část zvuků – tiché chrastění stonků narážejících jeden na druhý teď doprovázel všudypřítomný bzukot hionových linek nad jeho hlavou.

Zvedl štětec a na plátně byla dokonalá kresba bambusu. Ten objekt před ním ji zcela napodobil a jeho listy se otíraly o stěny. Pak, se zvukem, který do značné míry připomínal povzdech, se noční můra rozplynula. Záměrně se transformovala v neškodný tvar – a teď, uvězněná, nedokázala už prchnout do rubáše, aby znovu nabrala sílu. Místo toho, stejně jako voda zachycená do horkého talíře, se prostě… vypařila.

Krátce nato zůstal Malíř v uličce sám. Sbalil si věci a zasunul plátno zpět do velkého vaku vedle tří, které nepoužil. Pak se vrátil na obchůzku.

Kapitola 1

Místní vřídlo explodovalo hned, jak kolem něj Yumi prošla – v bezpečné vzdálenosti – cestou k místu rituálu.

Z otvoru uprostřed města vytryskl nádherný proud vody. Divoký, superhorký vodotrysk, který dosáhl výšky až dvanácti metrů – dar od duchů sídlících tam hluboko dole. Tahle voda přinášela život; déšť byl v Toriu vzácný a řeky… no, asi si dokážete představit, co přehřátá země provedla s potenciálními řekami. Voda nebyla v Yumiině zemi *vzácná*, ale byla koncentrovaná, centralizovaná, pozvednutá.

Vzduch poblíž vřídel byl vlhký, vyživoval stěhovavé rostliny i další živé entity. Často nad vřídly najdete mraky, které poskytují stín a příležitostný déšť. Voda, která neunikla jako pára, stékala dolů na velké bronzové tácy, které byly umístěné v šesti soustředných prstencích kolem gejzíru. Pozvednutá nad zem, aby si udržela chlad, byla směrována po kovu dolů po svahu k nedalekým domům. Ve městě jich bylo šedesát – a stále tu byl prostor k růstu, soudě podle objemu vody, který vřídlo vypouštělo.

Domy byly přirozeně postavené v dostatečném odstupu. Vřídla byla pro život v téhle zemi důležitá, to ano, ale bylo lépe se k nim nepřibližovat.

Kousek dál od města se nacházely sežehnuté úhory. Pustina, kde byla země příliš horká i na rostliny; kámen tady dokázal zapálit dřeváky a zabít cestovatele, kteří by příliš dlouho prodlévali na místě. V Toriu se cestovalo jen v noci a pouze ve vznášejících se vozech, které byly tažené létajícími zařízeními vytvořenými duchy. Není asi třeba říkat, že většina lidí se držela doma.

Hlasité bušení kapek o kovové nádoby přehlušilo mumlání přihlížejících davů. Yumi za sebou měla koupel i modlitby, a bylo tedy možné na ni oficiálně zírat. Proto ji služebníci následovali se spuštěnými vějíři.

Oči měla sklopené a kráčela nacvičeným krokem – yoki-hijo musí klouzat, jako kdyby byla duch. Byla ráda za zvuk vřídla, protože si nechtěla *připouštět* k tělu šepot a mumlání údivu, jichž na ni občas… bylo příliš. Rychle si ovšem připomněla, že úžas lidu nepatří *jí*, ale jejímu poslání. Bylo třeba, aby si tohle uvědomovala, aby v sobě potlačila pýchu a udržela si odstup. Bezpochyby se musí vyhnout čemukoliv, co by působilo trapně – třeba úsměvu. Kvůli vážnosti své pozice.

Její pozice, na druhou stranu, na tohle nebrala ohled. Jak už to bývá v mnoha záležitostech, které lidé uctívají.

Míjela domy, z nichž většina byla rozdělená na dvě poloviny: Jedna část vystavěná na zemi, aby využívala teplo a žár. Druhá na kůlech, aby vzduch pod nimi udržoval dům ve větším chladu. Představte si dva velké květináče postavené proti sobě, jeden metr dvacet ve vzduchu, druhý na zemi. Většina k sobě měla přichycený řetězem podsaditý strom, případně dva, vznášející se na termických proudech

kus nad zemí. Stromy měly od špiček větví k širokým, rozvětveným kořenům tak dva a půl metru.

Lehčí rostliny se vznášely vysoko na obloze a vrhaly rozmanité stíny. Přes den jste našli v některých místech jako zahrady, kde byla půda chladnější, nízké rostliny. V těchto lokalitách, případně tam, kde se u nich lidé drželi blízko, rostliny neulétaly ani je nic neodneslo. Torio je jedinou zemi, o které jsem slyšel, že má zloděje stromů.

(Ano, za tím létáním stojí víc než jen samotné termické proudy. I v Toriu jsou stromy z těžkého dřeva. Proto se musí v místě výskytu speciálně adaptovat na vznášení. Ale tím se teď nebudeme zabývat.)

Na vzdálenější straně města se nacházel kimomakkin aneb – jak ho budeme označovat v tomto příběhu – místo rituálu. Každá obec měla obvykle jediné, protože duchové na sebe navzájem žárlili. Kolem poletovalo pár květin, a když Yumi vešla, způsobila, že se rozkývaly a roztočily ve vzdušné vlně. Okamžitě vyletěly vzhůru k obloze. Místo rituálu bylo oblastí mimořádně horkých kamenů, ačkoliv ani zdaleka ne tak jako v zahraničí.

(Jestli jste někdy byli na ostrovech Reši, kde za jasných a parných dnů lemují pobřeží písečné pásy, máte možnost srovnání. Kameny na místech rituálu působily stejným dojmem, jako kdybyste šli po písku na takovéto pláži za výrazně slunečného dne. Dost horké na to, aby vás poranily, ale ne tak moc, aby vám hrozila smrt.)

V Toriu bylo horko posvátné. Místní lid se shromažďoval za ohradou, jejich dřeváky drhly o kameny, rodiče zvedali děti. Tři místní duchovní písaři se usadili na vysokých stoličkách, aby mohli zpívat písně, které, alespoň pokud vím, duchové nikdy nebrali na vědomí. (Ale i tak tuhle práci schvaluji. Cokoliv, co přinese výdělek více muzikantům. Nejde o to, že bychom neuměli nic jiného; spíš je to tak, že když nenajdeme nic, čím bychom se mohli rozumně

zabývat, začneme si pokládat otázky jako: „Proč *mě* vlastně neuctívají?“)

Všichni čekali venku před malým kouskem oploceného pozemku, včetně Li-jun. Písně započaly: rytmické zpěvy za doprovodu bicích v podobě pádlových bubnů, flétna v pozadí a to vše stále hlučnější, dokud se nevyprázdní vřídlo a neupadne opět do spánku.

Na místě rituálu se nacházela jen Yumi.

Hluboko pod zemí duchové.

A celá hromada kamenů.

Zdejší lidé strávili měsíce, než je nashromáždili. Rozkládali je po celé obci a vybírali je podle toho, který má nejlepší tvar. Možná si myslíte, že vaše místní kratochvíle jsou nudné a to, k čemu vás vždy nutili rodiče, otupující, ale přinejmenším jste nikdy netrávili své dny tím, že byste přebírali kameny podle tvarů.

Yumi si nasadila polštářkové chrániče na kolena a pak si klekla doprostřed kamenů a rozložila sukně – které se vlnily a zvedaly v termických proudech. Nikdo normální by nechtěl, aby se jeho kůže dostala tak blízko k zemi. Tady bylo na klečení něco až téměř intimního. Duchové shromáždění na teplých místech. Anebo spíš teplo coby znamení, že jsou blízko.

Prozatím nebyli vidět. Bylo třeba je vytáhnout ven – ale jen tak kvůli někomu by nepřišli. Potřebovali jste někoho jako Yumi. Museli jste mít dívku, která dokáže přivolat duchy. Existovala spousta užitečných metod, ale všechny měly jedno společné: kreativitu. Většinou šlo o Obdařené bytosti schopné sebeuvědomění – ať už se jim říkalo skřítek, seon, nebo duch – které tím či oním způsobem reagovaly na tento základní aspekt lidské povahy.

Něco z ničeho. Stvoření.

Krása ze surových materiálů. Umění.

Řád z chaosu. Organizace.

Anebo, v tomto případě, všechny tři naráz. Každá yoki-hijo byla vycvičená ve starobylém a mocném umění. Šlo o záměrně provozované a zázračné umělecké dovednosti, které vyžadovaly kompletní soulad těla a mysli. Geologická reorganizace v mikroměřítku, které vyžadovalo přesné pochopení gravitační rovnováhy.

Jinými slovy: skládání kamenů.

Yumi si zvolila jeden se zajímavým tvarem a opatrně ho na konci vyvážila. Pak oddálila ruce a nechala ho stát – protáhlý kámen vypadal, že *každou chvíli* spadne. Dav zahučel, ačkoliv se nedělo nic tajemného ani mystického. Umění bylo výsledkem instinktu a praxe. Položila na první kámen druhý, pak do vyšší úrovně dva naráz – vybalancovala je navzájem proti sobě způsobem, který vypadal neuvěřitelně. Protichůdné kameny – jeden vykloněný doprava, ten druhý opatrně spočívající na své levé špičce – se poté, co odtáhla ruce, ani nehnuly.

Ve způsobu, jakým Yumi stavěla kameny, bylo jakési záměrné uctívání – jako by je vždy chvíli chovala a uklidňovala jako matka spící dítě. Pak oddálila ruce a nechala kámen v pozici, ze které by jej srazil jediný dech. Nešlo o magii. Ale rozhodně to magicky působilo.

Dav to hltal. Pokud vám jejich fascinace přijde jako něco podivného, no… Nebudu se s vámi přít. *Je* to trochu podivné. Nejen samotné vyvažování, ale i to, jak lidé tahle představení – a tvorbu – yoki-hijo přijímali. Jako tu nejvyšší možnou uměleckou formu.

Jenže opět platí, že na *žádném* druhu umění není nic skutečně cenného. Neznamená to, že bych si stěžoval, nebo chtěl cokoliv zlehčovat. Je to jeden z nejúžasnějších aspektů umění – skutečnost, že o tom, co je krásné, rozhodují *lidé*. Nerozhodujeme o tom, co je a co není jídlo. (Ano, výjimky existují. Nebuďme pedanti. Až sníte

skleněnou kuličku, všichni se tomu zasmějeme.) Ale *není pochyb*, že o tom, co je umění, rozhodujeme my.

Jestliže Yumiini lidé chtěli tvrdit, že pořádání kamenů je výraznější umělecký počin než malířství nebo sochařství… no, mně osobně to připadá fascinující.

Duchové s tím souhlasili.

Dnes Yumi stavěla spirálu, využívala umělecký postup k vytvoření volné konstrukce. Možná ji znáte pod jiným jménem. Jedna, jedna, dva, tři, pět, osm, třináct, dvacet jedna, třicet čtyři. A pak zase dolů. Hromady dvaceti nebo třiceti kamenů by měly být nejpůsobivější – a opravdu, to, že je dokázala vystavět tak dobře, působilo dojmem neuvěřitelnosti. Ale našla i způsob, jak potěšit stavbou pěti, dokonce i tří kamenů. Nesourodá směs drobných oblázků s obrovskými balvany na špici. Šindelové vzorce kamenů, kde ty podlouhlé opatrně vyčnívají po stranách. Kameny dlouhé jako její předloktí vyvážené na těch nejostřejších hrotech.

Z matematického hlediska a z pohledu využití umělecké sekvence byste usoudili, že jde o metodický proces. Výpočty. A přesto to působilo spíš jako organická improvizace, než aby v tom byla technická dovednost. Yumi se při stavění kývala, pohybovala se do rytmu bubnů. Zavírala oči, vlnila hlavou ze strany na stranu a přitom *vnímala* prsty drsný povrch kamenů. Odhadovala jejich hmotnost i to, jak se budou naklánět.

Yumi nechtěla jen tak splnit úkol. Nechtěla jen předvádět představení před šeptajícím a vzrušeným publikem. Chtěla být k něčemu. Chtěla vnímat duchy a vědět, že je pro ně žádoucí.

Cítila, že si zasluhují něco lepšího, než je ona. Někoho, kdo dokáže víc, než je její nejlepší výkon. Někoho, kdo tajně neprahne po svobodě.

Někoho, kdo – někde uvnitř – neodmítá ten neuvěřitelný dar, kterého se jí dostalo.

V průběhu několika hodin sousoší narostlo do nádherné spirály desítek sloupců. Yumi vydržela déle než bubnující ženy, které asi po dvou hodinách odpadly. Pokračovala, i když lidé začali odvádět děti domů ke spánku, nebo se vytratili, aby se mohli najíst. Pokračovala tak dlouho, až se Li-jun musela nenápadně vzdálit na toaletu – a pak se v rychlosti vrátit.

Ti, kdo se dívali na sousoší, si to samozřejmě užívali. Ovšem nejlepší místo k jeho sledování bylo seshora. Anebo zespoda. Představte si velkou spirálu vytvořenou z vyskládaných kamenů, která ve vás vyvolává dojem vanoucího větru, víru, ačkoliv je celá vytvořená jen z kamene. Řád z chaosu. Krása ze surových materiálů. Něco z ničeho. Duchové si toho všimli.

Všimli si toho v rekordním počtu.

A zatímco Yumi překonávala bolest v poškrábaných prstech a namožených svalech, duchové se začínali nořit zpod kamenů. Měli tvar slzí a zářili jako slunce – vířivou rudou a modrou barvou – o velikosti lidské hlavy. Vystupovali vzhůru, zůstávali vedle Yumi a fascinovaně sledovali, jak postupuje. Neměli oči – byly to jen takové hrudky – ale dokázali se dívat. Nebo přinejmenším cítit.

Duchové tohoto typu považují lidské výtvory za fascinující. A tady, díky tomu, co vytvořila – díky tomu, kdo byla – věděli, že tohle sousoší je dar. Postupně se stmívalo, rostliny se začaly snášet z vyšší vrstev oblohy a Yumi byla pořád slabší. Teď už její prsty byly krvavé – opakovanými pohyby si rozdírala puchýře. Bolest v pažích postupně přešla ve strnulost, v jakýsi stav mezi bolestí *a* strnulostí.

Nastal čas pro další krok. Nemohla si dovolit dětskou chybu, na kterou doplácela ve svých raných letech: že pracovala tak tvrdě,

až se zhroutila v bezvědomí – dřív, než stačila připoutat duchy. Tady totiž nešlo jen o vytvoření sousoší či o posvátné představení. Stejně jako dodatková klauzule ve smlouvě i toto umění v sobě mělo jistou míru praktičnosti.

Příliš unavená na to, aby se postavila, odvrátila se Yumi od svého výtvoru – který sestával ze stovek kamenů. Pak zamrkala, spočítala duchy, kteří ji v tenhle slavný okamžik obklopili – momentálně vypadali tak trochu jako řada příliš velkých zmrzlinových kopečků, co vypadly z kornoutu.

Třicet sedm.

Přivolala jich *třicet sedm*.

Většinou byla yoki-hijo ráda, když dala dohromady šest. Její předchozí rekord činil dvacet.

Yumi si otřela pot z čela a spočítala je rozostřeným zrakem znovu. Byla unavená. Tak (nízce) unavená.

„Pošlete," promluvila nakřáplým hlasem, „prvního žadatele."

Dav se zavlnil vzrušením a lidé se rychle vydali pro přátele či příbuzné, kteří během těch hodin, kdy tvořila sousoší, odpadli. Ve městě byl dodržován přísný řád, zajišťovaný metodami, o kterých Yumi nic nevěděla. Žadatelé byli seřazeni do řady, vepředu prvních pět nebo šest šťastlivců, kteří měli zaručeno, že se na ně dostane.

Ti, co stáli dál, obvykle museli čekat kvůli uspokojení potřeb na další návštěvu. Protože duchové zůstávali běžně připoutáni pět až deset let – jejich účinnost ke konci období slábla – byla po umění yoki-hijo vždy obrovská poptávka. Dnešek, například, začínal se třiadvaceti jmény na seznamu, ačkoliv očekávali, že se objeví jen nějakých pět, šest duchů.

Asi si dokážete představit, že mezi členy městské rady panovala horečná atmosféra, když měli připsat zbývající jména. O tomhle Yumi

nic nevěděla. Jen tak tak se držela na svém místě rituálu, klečela, hlavou skloněnou – a snažila se, co to šlo, aby nepřepadla do strany na kámen.

Li-jun vpustila prvního žadatele, muže, jemuž hlava seděla na krku poněkud vepředu. Vypadal jako obrázek, který někdo přestřihl a pak nedbale slepil zpátky. „Požehnaná přivolávačko duchů," pronesl a žmoulal si přitom v rukou čepici, „potřebujeme světlo pro můj dům. Už je to šest let, co jsme bez světla."

Šest let? Bez světla v noci? Najednou Yumi vnímala svou předchozí touhu prchnout od povinností jako *mnohem* sobečtější. „Je mi líto," zašeptala, „že jsem tobě ani tvé rodině tolik let nepomohla."

„Tys přece…" Muž se odmlčel. Nebylo na místě odporovat yoki-hijo. Ani kdyby to měl být kompliment.

Yumi se otočila k prvnímu z duchů, který se vznášel zvědavě vedle ní. „Světlo," oslovila ho. „Prosím. Výměnou za tento můj dar, poskytneš nám světlo?" V té samé chvíli vytvořila příslušnou myšlenku. Planoucí slunce, ze kterého se stala malá žhnoucí koule, již je možné nosit na dlani.

„Světlo," odpověděl jí duch. „Ano."

Muž netrpělivě čekal, zatímco duch se chvíli chvěl a pak se rozdělil na dvě poloviny – jedna jasně zářila příjemnou oranžovou barvou, z druhé se stala nevýrazně modrá, natolik tmavá, že by se dala zaměnit za černou, zejména za soumraku.

Yumi obě koule podala muži, každá se mu vešla do jedné dlaně. Uklonil se a odešel. Další žadatel chtěl odpudivou dvojici, která se běžně používala na zahradní verandě, aby zvedla jejich malou domácí mlékárnu do vzduchu, kde by byla v chladnějším prostředí a on v ní mohl vyrábět máslo. Yumi vyhověla, promluvila s dalším duchem v řadě a přiměla ho, aby se rozdělil na dvě dřepící sochy s rozšklebenými obličeji.

Každý z žadatelů se postupně dočkal splnění svého požadavku. Už to bylo pár let, co se Yumi nešťastnou náhodou podařilo zmást nebo vyděsit ducha – ačkoliv tihle lidé o tom nic nevěděli a každý se strachem i nadějí čekal, že zrovna jeho požadavek by mohl být ten, který duch odmítne.

Nestalo se to, jen splnění každého dalšího požadavku trvalo o něco déle a každého ducha bylo třeba přesvědčovat delší dobu, protože se pořád víc odpoutávali od Yumiina představení. Navíc každý dotaz od Yumi… něco malého vyžadoval. Něco, co zjistila až po delší době. Vyčerpával z ní emoce. Jako když ze sklenice odebíráte lžičku po lžičce citrónový čaj.

Někdo chtěl světlo. Pár lidí odpudivá zařízení. Většina požadovala létadla – vznášející se zařízení s něco přes půl metru v průměru. Ty je možné použít jako pomůcku při péči o plodiny během dne, kdy se vznášejí mimo dosah farmářů a musí na ně dohlížet velké vrány. Existují totiž hrozby, se kterými si vrány neporadí, proto jsou pro většinu usedlostí létadla nezbytná. Jako vždy se duch při výrobě těchto zařízení rozdělil na dvě části – v tomto případě na stroj s velkými hmyzími křídly a ruční ovladač pro jeho řízení ze země.

Člověk mohl od ducha získat prakticky cokoliv; pod podmínkou, že byl ochotný a vy jste dokázali svůj dotaz správně formulovat. Pro Torijce bylo používání duchů coby světla přirozené – a běžné – jako jsou pro vás koule a pro jiné světy svíce či lucerny. Možná budete považovat Torijce za národ plýtvající velkou kosmickou energií, ale žili v tvrdé krajině, kde se na zemi dala prakticky vařit voda. Nevyčítejme jim tedy, že využívali ty zdroje, které měli k dispozici.

Komunikovat postupně se všemi třiceti sedmi duchy bylo téměř stejně tak vyčerpávající jako samotná umělecká tvorba – a ke konci už se Yumi ztrácela v mlze. Sotva viděla, sotva slyšela. Mechanicky

mumlala obřadní fráze a předkládala duchům spíš projekce základních potřeb než přesné obrázky. Ale nakonec se uklonil a spěšně odkráčel se svou novou duchovou pilou i poslední žadatel. Yumi se octla sama před svým výtvorem, obklopená chladivým vzduchem a vznášejícími se liliemi, které klesaly dolů na její úroveň, protože termické proudy stydly.

Hotovo. Byla… hotová?

Její sousoší se postupně rozpadne, tak jako každé umění, a nakonec bude strženo, než do tohoto města dorazí na návštěvu zase jiná yoki-hijo. Síla zařízení vytvořených během rituálu se postupně oslabí, každá vazba s duchem zůstane aktivní po jiné časové období. Ale obecně platí, že čím víc duchů se vám během seance podaří připoutat, tím déle všichni z nich vydrží. To, co dokázala dnes, nemělo obdoby.

Li-jun došla blíž, aby jí poblahopřála. Nenašla však úžasnou vládkyni duchů – jen vyčerpanou devatenáctiletou dívku, která se zhroutila v bezvědomí a jejíž vlasy se rozprostřely kolem ní na kameni, zatímco obřadní hedvábí se chvělo ve větru.

Kapitola 5

Noční můry původně pocházely z oblohy.

Malíř o tom slyšel vyprávět. Všichni o tom slyšeli vyprávět. Ujišťuji vás, že to nebyly *žádné* historické záznamy. Byly to zlomky příběhů, které působily přehnaně. Bez ohledu na to je vyučovali ve škole. Stejně jako v případě člověka s průjmem v továrně na smirkový papír bývají občas veškeré dostupné možnosti méně než ideální. V jednom ze zápisů stálo:

> Sledoval jsem, jak z toho pršela krev umírajícího boha. Plazil jsem se asfaltem, jenž nabíral podobu lidí, které jsem měl rád. Dostalo je to. Jejich krev se stala černým inkoustem

To jsou slova básníka, který, po tom, co se stalo, o události nepromluvil třicet let. O pár roků později jiná žena napsala:

> Dědeček hovořil o nočních můrách. Neví, proč ho ušetřily. Dívá se do prázdna, když vypráví o těch dnech, kdy se plížil v temnotě,

pod děsivou oblohou, dokud nenarazil na další hlas. Sešli se, objali, plakali spolu, drželi se jeden druhého – ačkoliv se nikdy předtím neviděli, najednou byli bratry. Protože oni byli skuteční.

A pak je tu ještě tenhle, který mě znervózňuje ze všeho nejvíc.

Odnese mě to. Podlézá to bariéru. Ví to, že jsem tady.

Toto bylo nalezeno zhruba o sto let později, namalováno na stěně jeskyně. Žádné kosti se nikdy nenašly.

Popisy jsou vzácné, útržkovité a horečné. Lidem, kteří je zanechali, musíte odpustit; měli spoustu práce s přežíváním během rozpadu společnosti. V Malířově době už od těch časů uběhlo sedmnáct století – a v té době všichni černotu rubáše vnímali jako něco normálního.

Přežívali jen díky hionu, světlům, která dokázala zahnat rubáš. Energii, kterou byla utvářena nová společnost – případně, jak se říkalo v jazyce místních, znovu vymalovávána. Avšak tento nový svět vyžadoval, aby se – tak, či onak – někdo nočními můrami zabýval.

„Další bambus?“ zeptal se předák Sukiši, když vytahoval z Malířova vaku horní plátno.

„Bambus funguje,“ odpověděl Malíř. „Proč to měnit, když to funguje?“

„Tohle je lenost,“ vyhodnotil to Sukiši.

Malíř pokrčil rameny. Malá místnost, kam po své směně přinášel obrazy, byla nasvícená visícím lustrem. Pokud se dotknete protilehlých linek hionu z každé strany kusem kovu, dokážete vyprodukovat teplo. Tady jste už jen malý krůček od vynálezu žárovky. Jak už jsem říkal, ne všechno ve městě bylo v čírkové modři či v magentě – ale hion nad

hlavami na ulicích znamenal, že lidé nepotřebovali pouliční osvětlení v jiných barvách.

Sukiši provedl v evidenční knize záznam vedle Malířova jména. Neexistovala žádná přesná kvóta – každý věděl, že setkání s noční můrou je nahodilé a malířů bylo víc než dost. V průměru jste mohli za noc narazit na jednu můru – ale občas uběhlo několik dnů, než jste nějakou uviděli.

Přesto se o tom vedly záznamy. Pokud někdo nepřinesl příliš dlouho obraz, začaly padat otázky. Ti línější mezi vámi si možná povšimli, že v systému byla trhlina. Teoreticky by náročný výcvik malíře měl fungovat jako síto na osoby, které by si chtěly jen tak malovat nahodilé věci, aniž by se ve skutečnosti setkávaly s nočními můrami. Ale *existoval* důvod, proč Sukiši váhal a mhouřil oči, když Malíř vytáhl druhé plátno a odhalil *druhou* kresbu bambusu.

„Bambus funguje," zopakoval Malíř.

„Musíš se dívat na *tvar* noční můry," poučoval ho Sukiši. „Tvá malba musí odpovídat jejímu *tvaru* a změnit přirozenou formu noční můry v něco nevinného, neohrožujícího. Bambus bys měl kreslit jen tehdy, když noční můry, na které narazíš, *vypadají* jako bambus."

„Vypadaly."

Sukiši se na něj upřeně zahleděl, starý muž měl velmi pronikavý pohled. Některé výrazy obličeje, například miso, jsou účinné až u starších osob.

Malíř předstíral netečnost, vzal si svou denní mzdu a vyšel na ulici. Přehodil si vak s nářadím a zbývajícími plátny přes rameno a vydal se shánět něco k jídlu.

Studentská nudlárna byl přesně ten typ nárožních restaurací, kde jste mohli dělat rámus. Místo, kde jste se nemuseli bát srkat, když jste se cpali jídlem, kde váš smích u stolu nebyl trapný, protože se míchal

jako barva s tím, jenž se linul od vedlejšího stolu. Ačkoliv tu bylo méně živo při „noční“ směně než při „denní“, pořád tu bylo tak nějak hlučno, i když vlastně panoval klid.

Malíř chvíli postával venku, jako když se vznáší zrnko prachu ve světle a hledá místo, kam dopadnout. Scházeli se tu mladší malíři z jeho ročníku s takovou pravidelností, která jim vysloužila – byť neoficiálně – vlastní boxy i stoly. Dvojitá hionová linka zvýrazňovala široké panoramatické okno v průčelí, které zářilo tak, až připomínalo nějaké futuristické plátno. Ty samé linky se zvedaly jako vinné šlahouny nad okno, kde vytvářely název podniku v čírkové a magentové barvě, doplněný o obrovskou mísu nudlí nad ním.

(Prakticky jsem byl jedním ze spoluvlastníků nudlárny i já. Co? Renomovaní interdimenzionální vypravěči příběhů nemohou tu a tam investovat do menších nemovitostí?)

Malíř postával na ulici a vstřebával smích jako strom světlo z hionu. Nakonec sklonil hlavu a vešel dovnitř, kde hodil po paměti svůj velký vak na jedno z ramen věšáku. Prostor zaplňovalo nějakých patnáct dalších malířů shromážděných kolem tří stolů. Akaneino místo bylo vzadu, zrovna si upravovala vlasy. Todžin klečel vedle nedalekého stolu a vážně se věnoval funkci arbitra soutěže v pojídání nudlí mezi dalšími dvěma mladíky.

Malíř si sedl k baru. Koneckonců byl samotářským obráncem stojícím proti infekci přicházející zvnějšku města. Osamělým válečníkem. Na první pohled bylo patrné, že jí raději sám. A nehodlal s tím nikdy přestat, pokud samozřejmě pomineme jeho tragickou smrtelnost. I vážní, nedůtkliví válečníci proti temnotě tu a tam potřebují nudle.

Vedoucí restaurace chvíli poletovala za barem. Potom si založila ruce, ve stoje se naklonila a napodobila jeho pózu. Konečně zvedl hlavu.

„Ahoj, Črto," pozdravil ji. „Mm… můžu totéž jako vždy?"

„Tvé totéž jako vždy je stále totéž!" povzdechla si. „Chceš znát tajemství? Když si objednáš něco nového, napíšu to, složím to a pak ti to dám do nudlí. Ale taky ti řeknu, co to je, protože ten papír v nudlích nasákne a nebudeš schopný si to přečíst."

„Mm…" zabručel malíř, „jako obvykle. Prosím?"

„Tvá zdvořilost," ukázala na něj prstem, „se *přijímá*."

Črtě… se příliš nedařilo chovat se jako člověk. Není to má vina, protože v tomto ohledu neustále odmítala moje rady. Alespoň, že jí fungoval ten převlek. I když se lidi divili, proč tak podivná žena v nudlárně má dlouhé bílé vlasy, ačkoliv věkem vypadala na něco přes dvacet. Nosila těsné oblečení a spousta malířů po ní šílela. Sama ovšem chtěla, abych jí vymyslel takový převlek, který zaujme.

Aneb, abych to řekl jejími slovy: „Udělej ze mě krasavici, aby je mimořádně rozhodilo, jestli se někdy odhalí můj obličej. A dej mi smyslné křivky, protože mi připomínají grafický zápis kosinové funkce. A taky ta prsa vypadají legračně."

Ono to ani nebylo *skutečné* tělo – v tomhle směru jsme všichni už byli tak nějak poučení – ale spíš složitý drátový model. Utkané ze světelných vláken se silovými projekcemi připojenými přímo na její kognitivní složku, jak se projevovala ve fyzické říši. Ale protože mi technická stránka těchhle věcí výborně šla, můžete si ji klidně představit, jako by byla z masa a krve.

Přiznávám, že pociťuji pýchu, když vidím, jak Malířovy oči sledují Črtu odcházející připravovat mu jídlo. Samozřejmě, že to přeháněl – jeho oči na ní ulpívaly celou dobu, co pracovala. Ale nesuďme ho příliš přísně. Bylo mu devatenáct a já jsem výjimečně talentovaný umělec.

Črta se brzy vrátila s jeho mísou nudlí, kterou postavila do kruhového prostoru vyřezaného ve dřevě. Hionové linky – jedna vedla do obou

stran baru – vypouštěly teplo prostřednictvím jistého prvku ve dně mísy, aby za chladných kilahitských nocí jídlo nevystydlo.

Zezadu, kde pokračovala soutěž v pojídání nudlí, se linul smích a povzbuzování. Malíř však rozložil své hůlky maipon a jedl pomalu a důstojně, jak to příslušelo jeho imaginárnímu postavení.

„Črto," oslovil ji a snažil se nesrkat příliš nahlas. „Je … to, co dělám, důležité?"

„Jistě, že ano," přitakala a opřela se před ním o bar. „Kdybyste všichni *nejedli* nudle, asi by mi brzy došel prostor na jejich skladování."

„Ne," zavrtěl hlavou a máchl rukou ke svému vaku, který visel z jednoho ramene podivuhodně vytvarovaného restauračního věšáku. „Myslím svou práci malíře nočních můr. Je to důležitá práce, ne?"

„Mm, jo," souhlasila Črta. „Samozřejmě. Řeknu ti jeden příběh. Kdysi dávno existovalo místo, kde nebyli malíři nočních můr. Pak bylo tamní obyvatelstvo sežráno. Je to krátký příběh."

„Ano, vím, že *obecně* je to důležité," řekl Malíř. „Jenže … je důležité, co dělám *já*?"

Črta se naklonila přes bar a podívala se mu do očí. Což pro něj bylo náročné, zvážíme-li její aktuální pozici. Asi jste o jejím druhu už něco slyšeli. Pokud budete mít tu možnost, doporučuji, abyste se pohledu Kryptika vyhýbali. Jejich rysy – když nejsou v přestrojení – ohýbají prostor i čas a už se stalo, že způsobily akutní záchvat šílenství u těch, kdo se v nich snažili vidět nějaký smysl. Na druhou stranu: kdo někdy nechtěl tu a tam vyskočit z lineární kontinuity, že?

„Já vím, co chceš říct," promluvila na něj.

„Vážně?" podivil se.

„Ano. Dnes večer sedmiprocentní sleva na nudle. S ohledem na tvé odvážné malířské služby."

Tohle… nebylo to, o čem mluvil. Ale i tak přikývl na znamení díků. Protože byl mladý a dělal nesmírně důležitou, avšak relativně špatně placenou práci. Sedm procent bylo sedm procent.

(Črta, a to by mělo být zmíněno, poskytovala slevy pouze v hodnotách prvočísel. Protože, a teď cituji, „mám své zásady". Přesto si nejsem jistý, co tím myslela.)

Otočila se, aby se věnovala dalšímu zákazníkovi, a tak Malíř pokračoval v srkání dlouhých nudlí namočených v teplém, chutném vývaru. To jídlo bylo docela dobré. Podle některých lidí nejlepší ve městě, což není zase tak překvapující. Jestli se u Kryptiků můžete na něco spolehnout, tak na to, že budou s maximální přesností dodržovat seznam instrukcí. Črta měla malé nádobky s kořením, které přidávala do vývaru, a pokaždé k nim odpočítávala přesný počet zrnek soli.

Malíř snědl zhruba polovinu porce, když k baru přišla Akane. Natočil hlavu na opačnou stranu. O chvilku později už byla pryč a nesla ostatním nápoje k slavnostnímu přípitku.

Zbytek nudlí snědl v tichosti. „Rýži?" zeptala se Črta, když si všimla, že má téměř dojedeno.

„Ano, prosím."

Naložila mu sběračku, aby do sebe nasákla zbytek vývaru, a on rýži zatlačil do tekutiny.

„Měl by sis s nimi jít promluvit," navrhla tiše Črta, zatímco otírala hadrem pultík.

„Zkoušel jsem se s nimi přátelit na škole. Nedopadlo to dobře."

„Lidi vyrostou. Je to jedna z věcí, kterými se liší od kamenů. Měl bys… "

„Nepotřebuju to," přerušil ji. „Jsem samotář, Črto. Myslíš, že mi záleží na tom, co si o mně druzí myslí?"

Naklonila hlavu a přimhouřila jedno oko. „Tahle otázka je chyták? Protože ty očividně… “

„Kolik?“ zeptal se. „S tou slevou?“

Povzdechla si. „Šest.“

„Šest? Miska běžně stojí dvě stě konů.“

„Devadesát sedm procent sleva,“ vysvětlovala mu. „Protože to potřebuješ, Malíři. Opravdu jsi si tím jistý? Mohla bych za nimi jít a říct jim, že jsi sám. Proč bych tam nemohla jít teď hned?“

Položil na pultík desetikonovou minci a krátce se uklonil, aby jí poděkoval. Než ho stačila postrčit k nějakém činu, který by pro něj zřejmě byl prospěšný, popadl z věšáku svůj vak, který tam visel spolu s dalšími. Vždycky mu tenhle věšák v podobě sochy připadal v restauraci jako nepatřičný doplněk. Ale celé to místo *bylo* podivné. Tak proč nemít věšák ve tvaru člověka s jestřábími rysy a vychytralým úsměvem?

(Když má indispozice udeřila poprvé, vnímal jsem bohužel docela jasně své okolí. V duchu jsem se zděsil, když mě Črta – která mě jinak považovala za velkého podivína – nastříkala měděným sprejem. Pak, praktická jako vždy, přidala korunu s trny na čepice a několik velkých kožených pásů s kolíky na tašky a kabáty.

Jak už jsem zde uvedl, byl jsem majitelem restaurace. Nebo alespoň spolumajitelem. Črta si vystavěla tenhle podnik za moje peníze. Ale nevedl jsem ho. Takovou věc nedokážete, když zamrznete v čase. Pro vaši informaci, mám z dobrého zdroje, že jako věšák nemám chybu. Raději o tom nesmýšlím jako o nedůstojném nakládání s mou osobou, ale spíš jako o používání úžasného převleku.)

Malíř vyšel ven, srdce mu bušilo. Přepršká zanechala na ulici louže a ty teď vytvořily reflexní plochu pro linky visící nahoře, jejichž odraz vypadal jako dvoubarevní duchové.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Yumi a malíř nočních můr.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.